

Същата вечер в рътлинката Питър заспа, сънувайки гъските и тяхното пътуване, които се въртяха като снежна буря в главата му. И изведнъж той също полетя във въздуха с голяма скорост към замръзалия север.

Под себе си той виждаше широки океани от лед, докато бели планини се простираха в далечината. Питър започна да пада, докато ОХООООО! Той се приземи в пресен, пресен сняг.

Следвайки пътеката от следи от лапи през замръзнало поле, Питър скоро откри цялото си семейство - Майка Зайка, Флорси, Монси и Пухинка - всички да играят на криеница в снега. Но козината им вече беше напълно бяла, така че беше невъзможно да бъдат открити!

- Мамо! - извика той. - Къде си?

- Тук съм, Питър! - Майка Зайка се засмя.

Питър отвори очи и скочи от леглото. Истинската му майка, с точния цвят кафява козина, стоеше на прага с поднос с храна за него.

- Сутрин е! - извика тя. - Хайде да закусим!

Кошмарът

ЗАЙЧЕТО ПИТЪР беше заседнало в каата. Коакото и да се опитваше, лапите му просто не помръдваша. Небето потъмняваше, а той беше на километри от дома.

Тогава, точно пред него, се чу движение в храстите и Питър зърна две очи, които го наблюдаваха.

- Бенджамин? - извика той. - Това ти ли си?

Но очите не принадлеждаха на никого от приятелите на Питър и маакото зайче притаи дъх, когато Лис-Лисан изпъзя от храсталака.

- Не! - извика Питър, докато Лис-Лисан се приближаваше. За разлика от Питър, лисанът можеше да се движи през каата с лекота.

- Помоци! - извика горкото зайче. - Моля, помогнете ми!

Лис-Лисан се приближаваше все по-близо и по-близо, с голяма озъбена усмивка на лицето си.

*

И тогава внезапно Питър се събуди със сърцебиене. Все още беше посред нощ, но като се огледа, той разпозна познати сенки, включително силуета на майка си на вратата на спалнята.

- Добре ли си, Питър? - попита тя. - Чух те да викаш.

- Сънувах ужасен сън - отговори Питър, като потърка очи, когато Майка Зайка дойде да го гушне.

- Не се притеснявай - каза тя успокояващо. - Защо не ми разкажеш съня си? Понякога кошмарите се изживяват по-лесно, ако бъдат споделени.

Така Питър разказа на майка си всичко за г-н Лис-Лисан, храстите и гъстата лепкава кал. Тя го изслуша внимателно, след което го прегърна отново силно.

От съседната врата Питър чу хъркането на трите си сестри.

- Сънищата са много глупави, ако мислиш само за тях - каза майка му. - Как може калта да поленне по теб, а не по Лис-Лисан?

Питър сви рамене и ѝ се усмихна леко.

- Но беше толкова страшно! - каза той.

- Когато се събудя след кошмар - продължи майка му, - се опитвам да си представя нещо смешно, което може да се е случило след това.

Тя хвърли поглед към Питър.

- Какво имаш предвид? - попита Питър с любопитство.

- Ами - отвърна тя, - като Лис-Лисан да се подхлъзне и да падне по муцуна в калта!

Усмивката на Питър ставаше все по-широка.

- ... и - продължи майка му, - когато се опитва да стане, той отново пада! След това излизам иззад храстите и отивам до онзи глупав стар лисан и го гъделичкам силно!

Когато майка му изрече тези последни думи, тя погъделичка Питър също. След миг малкото зайче се търкаляше и се смееше толкова силно, че мустаците му не спираха да треперят!

Изведнъж от съседната стая се чу шум.

- Шшшт! - прошенна майката на Питър, докато и двамата се опитваха да спрат да се смеят.

Но точно когато решиха, че може да продължат с играта, Пухинка надникна иззад вратата.

- Какво става? - попита тя сънено.

- А, нищо - отвърна Майка Зайка. - Питър просто имаше лош сън, това е всичко. А сега се връщай в леглото.

- Но аз съм жадна! - оплака се Пухинка.

- И аз! - каза Питър.

Майка Зайка въздъхна.

- Хайде тогава. Да отидем до кухнята за вода. Но бързо, бързо! Много е късно.

Скоро трите зайчета седяха на кухненската маса, всяко с чаша с вода.

- Много е странно да си буден посред нощ - прошенна Питър, - знаейки, че всичките ти приятели спят.

- Приятелите може и да спят - отвърна Майка Зайка, - но много същества не. Помислете за прилепите и нощните пеперуди - те излизат само когато слънцето залезе. Хубаво е да го знаете, независимо от времето - ден или нощ, винаги има нещо, което се случва.

Пухинка отпи още една глътка от чашата си.

- Чувствам се съвсем будна сега! - обяви тя. - Да играем на прилепи!

- Категорично не! - каза Майка Зайка, като се смееше малко по-силно, отколкото искаше. Но Питър вече беше станал и гонеше сестра си около масата. Двете зайчета тичаха с протегнати лапи и ги махаха нагоре-надолу като крила.

Майка Зайка се изправи и препречи пътя им. - Не сега, палави прилепи! - каза тя, поклащайки глава. - Време е да си лягаме!

Пухинка изглеждаше озадачена.

- Но ти каза, че прилепите са будни през нощта!

Тя все още махаше с лапи.

- Не си играйте с късмета! - отвърна Майка Зайка, усмихвайки се.

- Сутрин ли е? - чу се друг сънлив глас и трите зайчета се обърнаха и видяха Флопси и сестра ѝ Мопси на вратата на кухнята.

- Мога ли да помогна с приготвянето на закуска? - попита Флопси.

Майка Зайка затвори очи и изстена.

- О, не.

- Сънувах лош сън - започна Питър да обяснява на Флопси и Мопси, - но аз изглежда не мога да си го спомня вече...

- И бях жадна - добави Пухинка.

- Всички обратно в леглата! МОЛЯ! - извика Майка Зайка.

- Но на нас не ни се спи - изстена Мопси.

- Лис-Лисан - извика Питър.

- Къде?! - ахна Флопси.

- В съня ми! - Питър се намръщи. - Всичко ми се връща сега!

- Това звучи ужасно! - каза Флопси, потръпвайки.

- Сега никога няма да заспим! - изплака Пухинка.

Майка Зайка въздъхна. След това, поглеждайки часовника, тя стигна до бързо решение.

- Добре - обяви тя, - като специална награда всички можете да спите в леглото ми тази вечер.

Малките зайци бяха възхитени.

- Ура! - извикаха те и излязоха бързо от кухнята.

Майка Зайка се усмихна и поклати глава. После, прозявайки се, тя ги последва обратно в спалнята си.

Скоро всички зайчета се свиха заедно, уютно и топло под големия юрган.

Извън заешката рътлинка прилепите се стреляха по неотложната си нощна работа, а нощни пеперуди пърхаха насам-натам на светлината на сребристата луна. И нямаше никаква следа от Лис-Лисан.

- Лека нощ! - прошенна Майка Зайка, но Питър и сестрите му вече спяха дълбоко.

Да разкажем история

Видяхте как Майка Зайка тръгва от кошмара на Питър и му дава забавен край. Ето една страхотна игра за разказване на истории, в която можете да промените и кошмара на някой друг. Имате нужда от поне двама души да играят тази игра.

1. Най-младият играч започва историята, например:
Зайчето Питър търсеше репички в градината на г-н Макгрегър, когато...

(Можете да направите вашата част от историята толкова дълга или кратка, колкото искате.)

2. Сега следващият играч поема историята, например:
Той забеляза мистериозна кутия на земята и...
(Ако отгатнете каква история се опитва да разкаже другият играч, можете да направите ролята си наистина шантава и различна!)

3. Продължавайте така, докато решите, че историята е приключила, като се редувате, за да създадете случка с много обрати. Ето някои добри думи, с които да завършите своя разказ:
когато, и, но, тогава, така, защото...

Топ съвети:

* Можете също да играете тази игра наум, докато заспивате.

* Сладки сънища! Насладете се на създаването на много дивни истории!